

כל הבשר פרק שמיני חולין

קד.

עין משפט נר מצוה

א ג מיי פ"ע מהלכות
גדרים הל' ו טו"ע
י"ד סי' ר"ח סעיף ח ודלה
כחא תנא:
ד ב מיי שם הלכה י ועי'
כ"ט טו"ע ע"ש סעיף
ד:
ה ג מיי פ"ע מהלכות
מאכלות אסורות הל' ג
סמו לאוין קמא טו"ע
כחא תנא:
ו ד ד מיי שם הל' ד ה
טו"ע ע"ש סעיף ג:

הנודר מן הבשר מותר בבשר דגים והגבים. בגמרא מוקי לה כר"ע דכל מילי דמימליך עליה שליח בר מיניה הוא וצפ' הנודר מן הירק (מדרים דף נד:): פריך דצבצב דגים נמי מימליך ומוקי מתניתין דהכא צמאן דכאיז ליה עיניה וציומא דהקוה דלא אכיל איניש דגים אכל עוף אכיל בשלקא ומיהו צפרק בתרא דמעילה (דף כז.) לא קיימא שנייה דהקוה אלא מסיק צמאן דכאיז ליה עיניה אכל בשאר ימים הנודר מן הבשר אסור נמי דגים: **הא עוף אסור מדאורייתא.** ה"ג מ"מ למינקט (ה) ויה ונראה דהא דס"ד שהוא דאורייתא משום דסמך אסיפא דגור העלאה אטו אכילה כדדייק רב יוסף צמאן אכל אין לומר דדייק מדקמתי כל הבשר דמשמע ליה שכל הבשר שזה זה מה צבצב עוף כבשר צממה דהא הנודר מן הבשר אין כל הבשר שזה דאפילו ר"ע מודה דלא מיתסר צבצב עוף מדאורייתא כדאמר צפרק הנודר מן הירק (מדרים דף נד.) דמודה ר"ע דלא לקי: **ומנא תימרא דלא גרינן גזירה לגזירה.** צממה מקומות אמר היא גופה גזירה ואנן ניקוט וגזירה גזירה לגזירה כפ"ק דשבת (דף יא:): וצפ' צממה מדליקין (שם דף כה.) וצריש צינה (דף ג.) והכא צמאן לאחיי ראייה לענין גזירה דהעלאה אטו אכילה ויש מקומות נמי דגרינן גזירה לגזירה ולא חיישינן אין לדמות גזירות חכמים זו לזו אלא צממה שש"ס דמומה:

רבינו גרשום

א"ר עקיבא האמר היה
ועוף אינו מה"ת.
במשנה עצמה(א): כל מידי
דמימליך עליה שליח כו'.
כיצד מימליך עליה שליחא
דא"ל רבו לך קנה
לי בשר והוא תחור ואמר
לא מצאתי אלא עופות
ודאי בר מיניה דבשר
הוא כדאשכחן בבירולין:
ואין הקישנה בכלל ירק.
כלומר הכא נמי לענין
עופות אומר לא מצאתי
אלא עופות מכלל דעופות
בכלל בשר: ומנא תימרא
דלא גרינן גזירה לגזירה:
דתנן חלת חול'

(א) לקמן דף קי.

הנודר מן הבשר. כל הנודר אין דעתו אלא אחר לשון בני אדם שהוא קורא שם הדבר כך ואשמועינן ממני' דכל מין צבצב אסור קורוהו צבצב דגים וחגבים: **גמ'** קס"ד האי אסור דמתניתין מדאורייתא קאמר: דר"ע צמתימין היא צהאי פירקא (לקמן דף קי:): **מותר בצבצב דגים.** שאין קורוהו צבצב: **הא עוף אסור.** דצבצב אחר לשון בני אדם אנו צריכין להלך ואשמועינן ממני' דדרך לקרואו צבצב: **כל מידי דמימליך עליה שליח.** כל דבר שאינו נשמע מן הסתם לא צמאן הכלל ולא מוצא (מ) [מן] הכלל וצריך השליח לחזור ולפרש ולהשיל רוצה אמה צוה: **מיניה הוא.** חשוב לענין גדרים מאותו המין כגון הכל שאומר לשלוחו קנה לנו צבצב מן השוק אינו נשמע לו מן הסתם צבצב עוף והוא נמלך צבצב הצית ושאל כלום אני לוקח צבצב עוף: **מיניה הוא.** מין צבצב הוא שהרי אמר לו קנה לי צבצב ואם לא היה עוף מין צבצב לא היה נמלך אם יקח ממנו דהא לאו צבצב הוא: **לא מצאתי אלא דילועין.** ואינו לוקחן מיד כשמואל' אלמא לא קרו ליה איניש ירק דהא האי ירק סתם קאמר ליה ואי בכלל ירק הוא לא היה צריך לימלך: **אמר להם כן הדבר.** ומשם אני מציא ראייה שהוא מין ירק שאינו לא מלא אלא קטנית לא היה משיבו לא מלא אלא קטנית אלא לא מצאתי ירק וצדילועין היה אומר לא מצאתי ירק אחר אלא דילועין ולמה היה אומר כן אלא שיש לך ללמוד שהדילועין נקראים ירק ואין הקטנית בכלל ירק: **סבר לה כר"ע.** דע"ג דצריך לאימלוכי (ו) (ולא שקיל) מיניה הוא דאי לאו מיניה הוא לא היה אמר אשקול מהאי: **יש מהן מה"ס.** צבצב צממה: **יש מדברי סופרים.** היה ועוף: ש"מ. מדאסר עוף צממה אלא משום גזירת אכילה ש"מ אסור אכילה ידידה מדאורייתא ולא כרב אשי: **אכילה גופה גזירה.** אטו צבצב צממה: **הטעם חול'.** אינה אסורה לגזירה אלא צממה חלת חולין הארץ תרומה קריה רחמנא (בבבב טו) ואסורה לזרים מוכל זר לא יאכל קדש (ויקרא כג): נאכלת

הנודר מן הבשר מותר בבשר דגים והגבים: **גמ'** הא עוף אסור מדאורייתא כמאן דלא כרבי עקיבא דאי רבי עקיבא האמר(ה) היה ועוף אינו מן התורה אימא סיפא הנודר מן הבשר מותר בבשר דגים והגבים הא עוף אסור אתאן לרבי עקיבא דאמר כל מידי דמימליך עליה שליח בר מיניה הוא (ד) דתנאי (ה) הנודר מן הירק מותר ברלועין ור"ע באוסר אמרו לו לר"ע והלא אומר אדם לשלוחו קח לנו ירק והוא אומר לא מצאתי אלא דילועין אמר (ו) להן כן הדבר כלום אומר לא מצאתי אלא קטנית אלא שדלועין בכלל ירק ואין קטנית בכלל ירק רישא רבנן וסיפא ר"ע (ז) אמר רב יוסף רבי היא ונסיב לה אליבא דתנאי בנדרים סבר לה כר"ע בבשר בחלב סבר לה כרבנן רב אשי אמר כולה ר"ע היא והכי קאמר כל הבשר אסור לבשל בחלב ימהן מדברי תורה ימהן מדברי סופרים יחוי' מבשר דגים והגבים שאינם לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים: ואסור להעלות [וכו'] אמר רב יוסף שמע מינה בשר עוף בחלב דאורייתא דאי סלקא דעתך דרבנן אכילה (ח) גופה גזירה ואנן גזירה העלאה אטו אכילה ומנא תימרא דלא גרינן גזירה לגזירה דתנן (ט) חלת חולין נאכלת

הוא דאי לאו מיניה הוא לא היה אמר אשקול מהאי: **יש מהן מה"ס.** צבצב צממה: **יש מדברי סופרים.** היה ועוף: ש"מ. מדאסר עוף צממה אלא משום גזירת אכילה ש"מ אסור אכילה ידידה מדאורייתא ולא כרב אשי: **אכילה גופה גזירה.** אטו צבצב צממה: **הטעם חול'.** אינה אסורה לגזירה אלא צממה חלת חולין הארץ תרומה קריה רחמנא (בבבב טו) ואסורה לזרים מוכל זר לא יאכל קדש (ויקרא כג): נאכלת

הוא דאי לאו מיניה הוא לא היה אמר אשקול מהאי: **יש מהן מה"ס.** צבצב צממה: **יש מדברי סופרים.** היה ועוף: ש"מ. מדאסר עוף צממה אלא משום גזירת אכילה ש"מ אסור אכילה ידידה מדאורייתא ולא כרב אשי: **אכילה גופה גזירה.** אטו צבצב צממה: **הטעם חול'.** אינה אסורה לגזירה אלא צממה חלת חולין הארץ תרומה קריה רחמנא (בבבב טו) ואסורה לזרים מוכל זר לא יאכל קדש (ויקרא כג): נאכלת

הוא דאי לאו מיניה הוא לא היה אמר אשקול מהאי: **יש מהן מה"ס.** צבצב צממה: **יש מדברי סופרים.** היה ועוף: ש"מ. מדאסר עוף צממה אלא משום גזירת אכילה ש"מ אסור אכילה ידידה מדאורייתא ולא כרב אשי: **אכילה גופה גזירה.** אטו צבצב צממה: **הטעם חול'.** אינה אסורה לגזירה אלא צממה חלת חולין הארץ תרומה קריה רחמנא (בבבב טו) ואסורה לזרים מוכל זר לא יאכל קדש (ויקרא כג): נאכלת

הוא דאי לאו מיניה הוא לא היה אמר אשקול מהאי: **יש מהן מה"ס.** צבצב צממה: **יש מדברי סופרים.** היה ועוף: ש"מ. מדאסר עוף צממה אלא משום גזירת אכילה ש"מ אסור אכילה ידידה מדאורייתא ולא כרב אשי: **אכילה גופה גזירה.** אטו צבצב צממה: **הטעם חול'.** אינה אסורה לגזירה אלא צממה חלת חולין הארץ תרומה קריה רחמנא (בבבב טו) ואסורה לזרים מוכל זר לא יאכל קדש (ויקרא כג): נאכלת

הוא דאי לאו מיניה הוא לא היה אמר אשקול מהאי: **יש מהן מה"ס.** צבצב צממה: **יש מדברי סופרים.** היה ועוף: ש"מ. מדאסר עוף צממה אלא משום גזירת אכילה ש"מ אסור אכילה ידידה מדאורייתא ולא כרב אשי: **אכילה גופה גזירה.** אטו צבצב צממה: **הטעם חול'.** אינה אסורה לגזירה אלא צממה חלת חולין הארץ תרומה קריה רחמנא (בבבב טו) ואסורה לזרים מוכל זר לא יאכל קדש (ויקרא כג): נאכלת

הוא דאי לאו מיניה הוא לא היה אמר אשקול מהאי: **יש מהן מה"ס.** צבצב צממה: **יש מדברי סופרים.** היה ועוף: ש"מ. מדאסר עוף צממה אלא משום גזירת אכילה ש"מ אסור אכילה ידידה מדאורייתא ולא כרב אשי: **אכילה גופה גזירה.** אטו צבצב צממה: **הטעם חול'.** אינה אסורה לגזירה אלא צממה חלת חולין הארץ תרומה קריה רחמנא (בבבב טו) ואסורה לזרים מוכל זר לא יאכל קדש (ויקרא כג): נאכלת

הוא דאי לאו מיניה הוא לא היה אמר אשקול מהאי: **יש מהן מה"ס.** צבצב צממה: **יש מדברי סופרים.** היה ועוף: ש"מ. מדאסר עוף צממה אלא משום גזירת אכילה ש"מ אסור אכילה ידידה מדאורייתא ולא כרב אשי: **אכילה גופה גזירה.** אטו צבצב צממה: **הטעם חול'.** אינה אסורה לגזירה אלא צממה חלת חולין הארץ תרומה קריה רחמנא (בבבב טו) ואסורה לזרים מוכל זר לא יאכל קדש (ויקרא כג): נאכלת

לחוש יותר שלא תשתכח משום דשייכא בכל אדם המגלגל עיסתו אכל תרומה אין רגילין בה אלא בעלי קרקעות וממרימי תבואות והיכא

(א) [לקמן ק"ג.] (ב) [מקן דמן.] (ג) גדרים מד. מעילה כו. (ד) [צ"ל ל'ן.] (ה) [צ"ל להס:] (ו) [נעלל פד. וש"ט.] (ז) [שבת יא: צ"ל ג. וש"ט.] (ח) חלה פ"ד מ"ד (ט) ר"מ (י) צ"ל אי לישקל. (יא) ועי' קמ"ט שבו לזה במוס' ע"ב סוף ד"ה עוף ובנייה: (יב) עי' מהר"ם שם דפור זה.

גליון הש"ס

גמ' אפר ר"י רבי היא מנייה דף ט ע"ב וכו':

הגהות הב"ח

(א) תוב' ד"ה חלת וכו' מנהר ר'אמנון ולפעם כ"ל וזמית ועד נמחק:
(ב) בא"ד צממה דקרי דטומאה היולא מגופו היא שמי ר' יוסף:
(ג) בא"ד בכל הש"ס שהיה צריך להפריש שמי:

מוסף רש"י

ור"ע אוסר. דקסבר מין אחד הן (מעילה ב) דקסבר דלועין בכלל ירק (מדרים כז.). לא מצאתי אלא דילועין. מכלל דלאו מיניה הוא (שם) אלמא כיון דמימליך מינה אחריתא הוא להכי מותר דלועין (מעילה כז.) כן הדבר. לומר משם אי למת, דע"ג דמימליך חלה מילתא היא. כלום הוא חור ואמר ירק לא מצאתי אלא קטנית, אלא כן דלמך לא מצאתי אלא דלועין ומימיך עייבו שליח ס"ל לר"ע דהא מילתא יתבו (שם). רבי היא. הוא אמה למתני ונסיב מילתיה דהא כד תנא וזאל כד תנא (ד"ה) (ז) מתניתין רבי קאמנה לפי דעתו ונסיב מילתיה כי הו' מיי תנאי, כד כמר שראה דברי ע"ל זה וזו ועל זה בו (קט"ו פד.). ואנן גזיר כו'. הא דלמריין כטליה הש"ס שאין גזירין גזירה לגזירה, מהאי קרא נפקא, ושמתם את משמתה עשו משמתה כלומר גזירה למשמתי לתורתך, ולא משמתה למשמתי, שלא יעשו גזירה לגזירה (ביצה כז.).